

Lasse Söderberg

Nattlig scen

Hon går på en plats omgärdad av pelargångar. Place des Vosges? Där finns i varje fall ett järnstaket genom vilket natthimlen lyser i all sin prakt. Mannen som följer efter henne bär en tidning under armen. I övrigt, tomhet.

Hon inväntar honom utan ett ord. Bakom honom ser hon raden av pelare, orörliga vittnen till det som nu skall ske. Hon gör sig beredd att ta emot honom, med ryggen mot järngallret. Mörkret är fullt av dolkar. Tidningen som har fallit till marken förtäljer om många brott, men inte om detta.

När han tränger in i henne dödar han modern.

Skelettet

Han finns i mig, det vet jag, fast han ingenting säger men när jag sätter mig lutar också han sig bekvämt tillbaka, när jag springer rusar också han iväg. som en inre skugga härmar han min minsta åtbörd. Han lämnar mig aldrig och jag kan inte vara utan honom.

Blind och utmärglad under huden ger mig denne betjänt i livré tigande sitt stöd, men med ett hångrin som visar sig först efter döden. Det är då han triumferar, befriad från mig, en grotesk harpa some det underjordiska vattnet spelar på.

Svärmen

I blickarnas svärm vill jag vara biodlaren, som utan rädsla för att bli stungen står böjd över sin syssla. Vad han älskar den blåa honungen, som alstras i de vita kuporna! Han skall lagra den i vällustigt välvda krukor och sätta dem på en mörk och skyddad plats i sitt outgrundliga hus. När vinternätterna kommer skall den vara hans berusningsmedel, sötman skall värma hans pulsar och försänka honom i ett tillstånd av ljuvaste glömska.

Liten Himmelsfärd

På min vandring genom gryningslandet kom jag till den plats där de kringvirvlande vissna löv till sist samlas för att återfödas. Där reste sig en underbart elastisk byggnad, utan bärande bjälkar och skiljevägar, ett slags bur utan galler, som inte vilade direkt på marken utan gled fram över den som blå musik. Jag stannade förundrad, lade av mig min jordiska börda. Vilket fladder av vingar! Vilka sträckta halsar! Vilka grönskande rop! Också jag tyckte mig några ögonblick förvandlas, svinga mig upp med löven och dansa runt med dem innan de, som drivna av en lycklig slump, flög att smycka träden med sin sång.

Järndören

Jag lade handen på det solvarma röda teglet: en förgången trygghet. Jag kunde minnas hur tegelbärarna hade gått i sina fläckiga overaller högt uppe i byggnadsställningarna. Väggen reste sig skyhög. Den skulle skydda mig, tänkte jag, medan skuggor av lätta sommarmoln for över den. Men då svängde järndörren upp, jag hörde kvidanden därinifrån och det dämpande rasslet av datastyrda löpande band där rader av stora murbrukstråg gled fram, fyllda till brädden med obeskrivliga köttslamsor.

Trumvirvlar

En sådan trängsel, tänkte jag och armbågade mig fram så gott det gick medan jag mumlade ursäkter till höger och vänster. Folkmassan förflyttade sig långsamt framåt. Var hade de allesammans kommit ifrån? De liknade mig på pricken där de armbågade sig fram medan de mumlade ursäkter till höger och vänster. Det var mycket högtidligt. Ja kunde höra benpipornas sorgemusik.

Lunaire

På botten av denna spegel, tom som en ögonhåla där bara natten skockar sig och sniglarna lämnar en rand av stjärntindrande slem, likt döda tårar, ser jag ordet «jag» långsamt upplösas och försvinna. Bara en slinga dröjer kvar i tomheten. Förgäves försöker jag tyda ordet vars begynnelsebokstav jag är.